

Sygn. akt II Ka 31/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Iwony Filimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2021 r.

sprawy **T. M.**

oskarżonego z art. 177 §1kk w zw. z art. 178 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 listopada 2020 r. sygn. akt II K 1529/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 31/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 listopada 2020 r. sygn. akt II K 1529/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
,	<p>I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia tj.</p> <p>a) art. 4, art. 7, art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego i ukształtowanie wadliwego przekonania o popełnieniu przez T. M. zarzucanego mu czynu, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy, uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z pominięciem dla niego korzystnych, a w szczególności poprzez z jednej strony obdarzeniem walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego M. K. (1) i świadka Ł. P. (1), z drugiej odmową przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim twierdzi, że pojazd pokrzywdzonego nie był oświetlony, a sam pokrzywdzony wtargnął na jezdnię przed samochód oskarżonego, nadto pominięciem dowodu z opinii z badania krwi i protokołów z pobrania krwi pokrzywdzonego, protokołu badania trzeźwości Ł. P. (1), w sytuacji gdy dowody te są istotne dla meritum sprawy tj. przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a przede wszystkim przyczynienia się pokrzywdzonego i świadka Ł. P. (1) do zaistniałego wypadku drogowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

podczas którego przebywali pod wpływem alkoholu na drodze, a także mają wpływ na treść złożonych zeznań, tj. możliwości właściwego zapamiętywania i odtwarzania zdarzenia,

b) art. 167 i 193 k.p.k. poprzez:

- samodzielne stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji gdy stwierdzone okoliczności wymagały wiedzy specjalnej tj. że oskarżony T. M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nie zachował należytej ostrożności w trakcie kierowania pojazdem, utracił panowanie nad pojazdem, skręcił w lewo wjeżdżając na przeciwległy pas ruchu, a w konsekwencji przyjęcie, że za spowodowanie wypadku drogowego w dniu 07 września 2019 roku odpowiada wyłącznie oskarżony T. M.,
- brak przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych w sytuacji, gdy konieczne będzie ustalenie określonych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy i wymagających posiadania wiedzy specjalnej,

a w konsekwencji

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu:

a) T. M. w dniu 07 września 2019 roku w m. M. (...) na ul. (...), w godzinach wieczorowo - nocnych nieumyślnie naruszył

zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności w trakcie kierowania tym pojazdem i na prostym odcinku utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego pojazd skręcił w lewo, wjeżdżając na przeciwległy pas jezdni, czym doprowadził do potrącenia pieszego M. K. (1), stojącego na jezdni przy oświetlonym samochodzie marki O. (...) o nr rej. (...), a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy poszkodowanemu, w wyniku czego pokrzywdzony M. K. (1) doznał obrażeń kategorii średnich, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy, co wyczerpało dyspozycję art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

b) M. K. (1) nie wtargnął pod pojazd oskarżonego T. M.,

c) pojazd, w którym poruszał się wcześniej pokrzywdzony M. K. (1) wraz z Ł. P. (1) był podczas postoju oświetlony,

d) zachowania przez T. M. w chwili czynu poczytalności,

III. rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy, motywacji sposobu zachowania oskarżonego, a nadto do jego właściwości i warunków osobistych, a zwłaszcza sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym i jurysdykcyjnym, z pominięciem okoliczności świadczących o przyczynieniu się samego

	pokrzywdzonego M. K. (1) do spowodowania wypadku drogowego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty skarżącego dotyczące jego winy sprowadzają się w istocie do kwestii nieprawidłowej oceny zeznań pokrzywdzonego M. K. (1) i świadka Ł. P. (1), na które istotny wpływ miał mieć stan ich trzeźwości i którym skutecznie miały przeczyć wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego T. M., jak też nieprawidłowe dokonanie ustaleń co do przebiegu zdarzenia i osoby za nie odpowiedzialnej bez uzyskania w jego ocenie niezbędnej do tego opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.</p> <p>W powyższym zakresie Sąd Odwoławczy nie stwierdził po stronie Sądu I instancji żadnych uchybień. Zauważyć należało, że M. K. (1) w całym postępowaniu zeznawał, że zasadniczo nie pamięta przebiegu zdarzenia, jedynie migawki, a większość usłyszał później od towarzyszącego mu kolegi – który szczegółowo opisał, jak doszło do zdarzenia. Jego relacji nie mogą skutecznie zaprzeczyć wyjaśnienia oskarżonego, który wbrew tezom apelacji nie wskazał, jak doszło do potrącenia pieszego – w postępowaniu przygotowawczym podał, że potrącił pieszego, stojącego na jezdni, którego nie widział, bo był nieoświetlony, a który „nagle pojawił mu się przed oczami”. Również w sądzie nie twierdził, że zauważył sytuację, że pieszy wtargnął na jezdnię przed jego samochód – twierdził, że nie widział pieszego, który prawdopodobnie szedł drogą</p>		

z inną osobą i „prawdopodobnie wskoczył mu pod samochód” (k. 133v). Gdyby oskarżony jechał z niewielką, jak twierdzi, prędkością, na pustej (jak twierdzi) drodze, gdzie rzekomo nie było żadnego samochodu, gdzie nie ma zarośli, utrudniających widzialność (zdjęcia z oględzin miejsca k. 44), winien w świetle reflektorów swojego samochodu dostrzec pieszych na drodze, widzieć ich zachowania i rzeczywiście zobaczyć, a nie domyślać się, sytuację, gdy pieszy nagle wdziera się na jezdnię przed jego samochód. Dodatkowo na niewiarygodność twierdzeń oskarżonego wskazuje protokół oględzin miejsca zdarzenia (k. 4-5) wraz ze wspomnianą dokumentacją fotograficzną i szkicem (k. 60), które ewidentnie i obiektywnie przeczą jego tezom, że w miejscu potrącenia pieszego nie stał żaden samochód. Takie twierdzenia oskarżonego w ocenie Sądu świadczą jedynie zdecydowanie o tym, że nie obserwował on należycie drogi przed sobą.

Powyższe nakazywało uznać, że nie istnieje wiarygodny dowód (w postaci logicznych i konsekwentnych oraz spójnych z innymi dowodami wyjaśnień oskarżonego), który skutecznie przeczyłby zeznaniom świadków. W ich relacjach również nie można dopatrzeć się rozbieżności, które nakazywałyby uznać je za niewiarygodne. Nie może mieć na to wpływu stan trzeźwości świadków – wprawdzie u pokrzywdzonego ok. godz. pierwszej po północy stwierdzono 1,09‰ alkoholu we krwi, więc trzy godziny wcześniej było go zapewne nieco więcej, jednakże, jak już wskazano, jego relacja była pochodna i wskazywała jedynie na niektóre elementy.

Świadek, który najpełniej opisał przebieg zdarzenia, a więc Ł. P. (1), miał mniej niż w godzinę po zdarzeniu 0,15 ml alkoholu w litrze wydychanego powietrza, a więc ilość, o której żadną miarą nie można twierdzić, że u przeciętnego człowieka zaburza percepcję w takim stopniu, że nie postrzega, nie zapamiętuje i następnie nie odtwarza spostrzeżeń we właściwy sposób. Pomiędzy relacjami świadków nie ma też faktycznie rozbieżności co do miejsca, gdzie tuż przed zdarzeniem stał pokrzywdzony. Ł. P. opisał, że sam stał obok samochodu, a pokrzywdzony ok. 50 cm od niego w stronę osi jezdni, może trochę dalej; M. K. podał, że stał za samochodem, z tyłu – ale wbrew tezie apelacji, nie oznaczało to, że był ukryty za samochodem tak, że fizycznie nie mógł zostać potrącony. Pokrzywdzony opisywał to bowiem z perspektywy kierunku jazdy oskarżonego wskazując, że ich samochód stał po przeciwnej stronie dla oskarżonego, a on za tym samochodem. Nie kłóci się to więc z decyzją z wersją Ł. P. i z uwagi na braki pamięci pokrzywdzonego oraz dynamikę zdarzenia, jego nagłość, nie sposób tych słów traktować w kategorii świadomego kłamstwa. Takie usytuowanie osób na jezdni nie przeczy też tezie, że oskarżony nie mógł uniknąć potrącenia. Wbrew kolejnej tezie apelacji (której autor wbrew oczywistym dowodom (szkic k. 60 i dokumentacja fotograficzna k. 44) „naciąga” rzeczywistość i ze słów Ł. P., że zaparkowali samochód „na zieleni” usiłuje wywieść rzekome twierdzenie o zaparkowaniu samochodu w całości na poboczu (z którym w apelacji się nie zgadza), a co miałyby dowodzić zapewne

niewiarygodności świadka), oskarżony jadąc swoim pasem ruchu miał możliwość uniknięcia zdarzenia, bowiem ponownie wbrew oderwanym od realiów miejsca zdarzenia tezom apelacji, ze wskazanego szkicu wynika, iż pomiędzy krawędzią zaparkowanego po lewej stronie drogi samochodu a prawą krawędzią jezdni było 4 metry, co przy dwóch stojących osobach i odległości ok. 50 cm między nimi nadal pozostawia dość miejsca ponad standardową szerokość samochodu osobowego jak r. (...) (ok. 2 m), a droga nie jest tak wąska, że dwa samochody się na niej nie mieszczą. Dla tak prostych matematycznie wyliczeń i podstawowej, powszechnej wiedzy nie była potrzebna opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, tym bardziej że na miejscu zdarzenia nie ujawniono materialnych śladów np. hamowania, które mogłyby po analizie przez pryzmat wiedzy specjalistycznej rzucić nowe światło na przebieg zdarzenia – zwłaszcza że kluczowym w sprawie było usytuowanie pieszego na jezdni, które wynikać może jedynie z niepodlegających ocenie biegłego osobowych źródeł dowodu, a postojowe oświetlenie zaparkowanego samochodu czy fakt nietrzeźwości pieszego lub rozmawiania przez niego przez telefon nie mają dla możliwości jego dostrzeżenia przez kierującego samochodem istotnego znaczenia. Żaden dowód (w tym wyjaśnienia oskarżonego) nie potwierdza sugestii, że M. K. (1) wtargnął na prawidłowy tor jazdy samochodu oskarżonego (bo wyjaśnienia te zawierają jedynie przypuszczenia). Z tego też względu na rozprawie odwoławczej oddalone zostały wnioski dowodowe oskarżonego

pod uwagę całokształt materiału dowodowego, w tym okoliczności świadczące zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a w konsekwencji prawidłowej oceny dowodów dokonał też prawidłowych ustaleń faktycznych. Wątpliwości mogą budzić ustalenia co do kategorii obrażeń ciała pokrzywdzonego, który na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2020 r. (a więc blisko rok od zdarzenia) wskazywał, że jego leczenie nie zakończyło się i nadal nie jest zdolny do pracy, co mogłoby wskazywać na doznanie przez niego obrażeń ciała poważniejszych niż określone w art. 157 § 1 kk, a tym samym na możliwość zakwalifikowania przypisanego oskarżonemu czynu jako typu kwalifikowanego z art. 177 § 2 kk, jednakże apelacja została wniesiona jedynie na korzyść oskarżonego i ze względu na ograniczenia postępowania odwoławczego okoliczność ta nie mogła być przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w Siedlcach w tej sprawie ani ewentualnej zmiany.

Prawidłowość ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, w szczególności w zmodyfikowanej przez Sąd I instancji postaci (przyjęcie nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, utraty panowania nad kierownicą w miejsce celowego zjechania w stronę pokrzywdzonego), skutkowałą prawidłową oceną czynników, jakie Sąd bierze pod uwagę przy wymiarze kary. Sąd w pisemnych motywach wyroku bardzo obszernie i przekonująco przedstawił w tym zakresie swoje rozważania, zaś stwierdzenia apelacji o przyczynieniu się pokrzywdzonego do zaistnienia zdarzenia należało uznać za

<p>głosłowne. Ani wymiar kary pozbawienia wolności (orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) czy grzywny (w łącznej kwocie 2 tys. zł), ani też wymiar środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, obligatoryjnego w świetle art. 42 § 2 kk (na 5 lat przy minimalnym jego wymiarze 3 lat) nie mogą być uznane za rażąco surowe nawet w sytuacji, gdy oskarżony nie był dotychczas karany, a w toku postępowania przyznawał się do zarzutu (werbalnie tylko, bo w gruncie rzeczy kwestionując swą winę i próbując przerzucić ją w całości na pokrzywdzonego).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w celu przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ewentualnie - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. M. od zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., alternatywnie wymierzenie oskarżonemu T. M. łagodniejszego wymiaru kary w granicach dolnego zagrożenia ustawowego, bez orzekania o zastosowaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu poza ich granicami, skutkowałą niezasadnością wniosków o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub złagodzenie kary czy odstąpienie od orzekania środka karnego zakazu</p>		

prowadzenia pojazdów (a tym bardziej o jego uchylenie do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji).

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata w wysokości należnej za I instancję (380 zł) oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.
--	---

7. PODPIS